

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плевенски Гласъ“ ще излиза всяка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всяка дума по 3 ст. за едно обнародование. На първа страница на дума по 10 ст. Пари за избликуване обивления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плевенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Рѣкописи се врѣщатъ, ако бѫдѣтъ платени. Обявленията на г. Приставъ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

ВАЖНО ЗА КРЪЧМАРИТЪ.

Извѣстяваме на интересуващи се, че отворихме въ с. Муселиево, Никополска окolia, складъ отъ спиртъ и спиртни птиета като: мастика, ракия, конякъ и други.

Качества прѣвъходни, цѣни най умѣрени.

3—3 Атанасовъ & Славчовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписанитѣ Маринчо П. Марчевъ бивши помощникъ съдебенъ приставъ и Руси Д. Желѣзовъ съ настояще то съ обявяваме на всички приети и познаници, че отъ 23 Юлий н. г. отваряме писалище, като ще приемеме да завеждаме всѣкакъвъ родъ дѣла прѣдъ съдилщата, извѣршване актове и за привеждане въ испълнение испълнителни листове, съгласно чл. 3 отъ закона за Адвокатитѣ и чл. 51 отъ Търговския законъ за кѫдѣто да бѫдѣтъ тѣ. Като обѣщаваме акоратност и умѣрено възнаграждение.

Писалището ни се намира въ Александровската улица подъ № 3118, до зданието въ което се помѣщава Плевенъ. Окол. Мирово Съдилщице подъ фирмата Маринчо П. Марчевъ С-ie Русе Д. Желѣзовъ.

гр. Плевенъ, 23 Юлий 1898 год. 3—3

Съ почитание

М. П. Марчевъ & Р. Д. Желѣзовъ.

Плевенско Женско Домакинско Училище.

ОБЯВЛЕНИЕ

Плевенското Женско Домакинско Училище, извѣстява на интересуващи се, че записването на ученичките за настѫпающата 1898/99 учебна година почва отъ 15-й Августъ и ще продължава до 31 сѫщия включително, а редовнитѣ занятия почватъ отъ 1-й Септемврий.

Училището се сѫстои отъ два отдѣла: горниятъ и бѣлиятъ отдѣлъ.

Желающите да постѫпятъ за ученички, трѣбва да прѣдставятъ слѣдующите документи: 1-во училищно, 2-ро кръщелно и 3-то медицинско свидѣтелства.

Училищната такса е 60 лева годишно, платени на 4 срока: 15 лева при записването, 15 л. на 15 Ноемврий, 15 л. на 1 Февруарий и 15 л. на 15 Априль.

Желающите да получатъ училищни правилници, програмитѣ или по-подробнитѣ свѣдѣния неща се отнескатъ до директорката на училището.

гр. Плевенъ, 7 Августъ 1898 год.

2—2 Директорка: Иванка С. Гетова.

ОБЯВЛЕНИЕ

Чрѣзъ настоящето си съобщавамъ, че издадената отъ мене полица на Илия Петровъ отъ гр. Плевенъ съ дата 10 Септемврий 1896 год., а съ падежъ 10 Септемврий 1898 год. платима въ гр. Плевенъ съ подпись Хр. С. Куршумовъ, не ми е призната, понеже тя е безпарична и като такава отказвамъ да ѝ заплатя. Всѣко трето лице, носителъ на тая полица, ще го считамъ за недобросѣвѣстенъ дѣржателъ.

гр. Плевенъ, 1 Августъ 1898 год.

Хр. С. Куршумовъ 2—4

Давамъ подъ наемъ Къща самостоятелна състояща отъ двѣ отдѣления, кухня, келеръ, изба, гиранъ и заграденъ дворъ.

А. Ив. Мускуровъ.

1—160—1

Плевенъ, 15-й Августъ 1898 год.

Когато вѣстника ни ще бѫде въ рѣжѣтѣ на четателитѣ, на всякаждѣ изъ България ще се прѣвеждатъ избори за селско-общинскитѣ съвѣтѣ. Макаръ и да се произвождатъ по новий избирателенъ законъ, който запазва правата на избирателя, гарантира личността му, обаче опозиционния печатъ не се спрѣ въ свойтѣ агитаций противъ правителството и отправи по адресъ на послѣдното сумма шикания. Ако нѣкой до днесъ се е съмнявалъ въ добритѣ страни на този законъ, сега ще има случай да види всичкитѣ него-ви прѣимущества. И опозиционниятѣ печатъ прави една непростителна грѣшка, гдѣто, вмѣсто да приими избирателитѣ да се явятъ на изборното място и даджатъ своята бюлетина, отива да ги заплашва, да имъ внушава опасения. Всичко това си имаше мястото въ бившиятъ режимъ, когато шайкитѣ правихъ изборитѣ, а избирателитѣ го считахъ за гордостъ, ако казвахъ, че една-колко си години не сѫ се явявали на изборъ, чѣ не и днесъ. Днешното правителство не си е служило съ прѣблечени стражари, нѣма и защо да си служи. Да допустнемъ, че това е така, тогава отгдѣ ще вземе толкова стражари, за да може, слѣдъ като ги прѣблече, да извѣрши за въ своя полза изборъ въ цѣла България? Не е ли това абсурдъ. Най-голѣмъ глупецъ ще бѫде онзи, който си допустне да вѣрва подобно твърдѣние, което не може да почива на здрава основа, защото въ единъ околийски центръ нѣма повече отъ 15—20 души стражари—конни и пѣши — а има по 40—50 села. И ако правителството, да положимъ, иска да спечели съ прѣблечени стражари селските избори, тогава отгдѣ ще вземе толкова много стражари, за да ги прѣблече? Това твърдѣние на опозицията е толкова неоснователно, щото само по себе си не издръжа никаква критика.

Като се вземе въ съображеніе отъ друга страна, че днешното правителство ща да даде по-голѣма гаранція за правилността на избора, за да отстрани многото натрупване на избиратели на едно място, за да огради личността на избирателя, и за да избѣгне всѣки упрекъ, изработи новия избирателенъ законъ, съ много голѣти прѣимущества прѣдъ стария избирателенъ законъ, който даваше пъленъ просторъ за дѣйствие на шайкитѣ. Спорѣдъ новия избирателенъ законъ бюрата се конституиратъ по единъ най-правиленъ начинъ 8 дена прѣдъ избора въ открыто засѣданіе на общинския съвѣтъ, гдѣто могатъ да присъствуватъ и избирателитѣ; съ введенietо всѣки избирателъ да прѣставя и личната си карта се отстраняватъ и произволитѣ, които често се вършиха, да гласоподава едно и сѫщо лице подъ дѣвѣ—три имени. Съ новия избирателенъ законъ правителството има за цѣль да приучи избирателитѣ да отиватъ на избора, а не да ги сплашва. Върлуването на шайки си нѣма вече мястото, за това длѣжностъ бѣше на опозиционната преса да внуши любовъ и почитъ на избирателитѣ къмъ този законъ и да ги убеди, а не да всѣва недовѣrie и да ги плаши съ прѣблечени стражари.

Всичкитѣ усилия на опозицията да сплаши избирателитѣ — не ще постигнатъ цѣлта си, защото отъ три четири години насамъ българските избиратели почниха по живо да се интересуватъ отъ изборитѣ, особено отъ общинскитѣ. И по селата сега се намѣрватъ разбрани лица, които не си жалятъ труда да обясняватъ значението на изборитѣ, както и правата на избирателя, на съселенитѣ си и съ това да ги заинтересуватъ

повече. При това злоупотрѣблениета, които се вършиха отъ разнитѣ натрапени кметове въ рѣжима на Стамболова, отворихъ очите на избирателитѣ, като имъ показахъ, какви хора трѣбва да прѣпочитатъ за общински съвѣтници, и на кои лица да повѣряватъ интересите на общините си. Рѣдко ще се намѣри община, която да не се управлявала отъ такива натрапени кметове, които бѣха цѣли дербеещи на врѣмето си; които сѫ и днесъ най-състоятелнитѣ — иматъ воденици, хубави кѫщи, голѣми кории и пр. На всѣки сѫ известни и произволитѣ на тѣзи натрапеници, които безбожно грабиха залъка на данъкоплатцитѣ въ епохата на бившиятъ режимъ, за да направятъ това състояние, което днесъ има. Това сѫ примѣри, които днесъ всѣки избирателъ има прѣдъ видъ при даванието на бюлетина си, и за да не попаднатъ пакъ тѣзи, които сѫ имъ смукали толкова врѣме, като кърлежи трудъ, и които сѫ изисквали отъ тѣхъ робска покорностъ, всички се интересуватъ отъ избора и отиватъ да даджатъ своето довѣре на лица частни, които ще се грижатъ за селото си и ще пазятъ общите интереси повече отъ своите си.

Като имаме горното прѣдъ видъ, ний не се съмняваме ни най-малко за благополучния исходъ на тѣзи избори за мирното и тихото имъ извѣршване, както и за това, че кандидатитѣ на народната партия на всякаждѣ ще иматъ прѣпочитаніе.

„Не е вече година, дѣвѣ, но три, отъ какъ и Господъ ни е наказалъ съ наводнения, бури и градъ но това е, че сегашнитѣ ни Министри не сѫ касметлии хора, не сѫ добри и честни, за това и на насъ ни отива все назадъ....

Доста сме давали тѣзи тежка данъци, врѣхнини, глоби отъ начальници, глоби отъ кметове, глоби отъ сѫди, горски стражари, доктори и пр.... Не видете ли, че за нищо и никакво заявление до съдилщата ни се зематъ по 15 лева за марки“.

„Нар. Права“ брой

Никой не вѣрваше, че жаждата за властъ може да развръща хората до такава степенъ, щото да ги прави за смѣхъ и на дѣцата, нѣ дойде денъ и това чудо да се види. По нагледенъ примѣръ отъ горния цитатъ, не вѣрваме да се иска. Той е едно огледало, въ което се отражава не само душата и желанията на единъ отъ стълповетѣ на сопаджилька, нѣ и она на цѣлата партия, която има за свой шефъ извѣстния сопаджия Радославовъ. Този цитатъ доказва, че тѣзи хора, които боравятъ въ колонитѣ на „Н. Права“ нѣматъ и понятие даже отъ управлението на държавата и назначението на данъците, а така сѫщо съпоставя факта, че тѣ не правятъ изборъ и на срѣдствата, съ които си служатъ. Разумѣтъ на тѣзи хора до такава степенъ е помраченъ, щото въ заблуждението си тѣ не виждатъ, какво пишатъ и какво вѣршатъ. Това прѣдполага явно от欠缺ие на разсъдъкъ. Само единъ човѣкъ, който се е скаралъ съ расъдака си и съ дѣйствителността може да пише горните глупости, а така сѫщо и да имъ става отзивъ. Да се отдаватъ стихийтѣ нещастия, които сполѣхъ не само нашето отечество на това, че нашиятѣ министри не биле касметлии хора, това е върхъ на безочливостъ, върхъ на безсъвестностъ, върхъ на безобразие. Такива глупости могатъ да родятъ главитѣ на дингли, като Титорова, и да имъ ставатъ отзивъ пачаври, като „Н. П.“ И кога се прави това? Нѣколко дена само прѣдъ изборитѣ за селско-общинскитѣ съвѣтници. Това е срѣдството, съ което иска да си служи радославовата огромна(?) партия въ тѣзи из-



бори. И кой ще отрече, че това възвание не се печата въ „Народни Права“, за образецъ и на другите либерални дружинки? Позоръ!

Такива волности може да си допустят само един най развален до въ коситъ улични елементи. Това допушта отсъжествие на воля и разумъ. И когато Д-ръ В. Радославовъ съ органа си „Н. Права“ става отзивъ на горния цитатъ, какво мнѣние трѣбова да се има за него? Никакво друго, освѣнъ че той не притежава тѣзи качества, които трѣбова да бѫдатъ неговите ржководители. Съ това възвание се проповѣдва най-голѣмия развратъ и подкопаване основите на държавните строй, избирателите се учаятъ да не зачитатъ никакви закони, да не исплащатъ данъците, да се не покоряватъ на установените власти. И какво по голѣмо развращаване искате отъ това? Такъвъ елементъ заслужава най-голѣмото наказание, защото се домогва да напакости на страната. Кой е този, който ще управлява безъ закони, който нѣма да събира данъци, врѣхни и пр.? Аджеба и Радославова безъ закони ли ще управлява? Може, защото е доказалъ тази способност! Въ неговото управление на подобенъ низъкъ човѣкъ бихъ стоварили цѣлъ вагонъ дърва, а днешните министри го оставяте да лае, колкото ще. Това не доказва, че свободата е ограничена, а напротивъ че всѣки може да влигне, колкото иска.

Като чете човѣкъ съ какви осаждителни срѣдства си служи днес опозицията, неволно се прѣнася години напрѣдъ, когато Каравеловъ ходѣше по селата да увѣщава избирателите и обѣщава, че като дойдѣлъ на властъ, нѣма да събира данъци. Такива агитации постигахъ цѣлта си, и тъ само прѣди 15—20 години, когато хората нѣмаха понятие отъ държава, и държавенъ строй, нѣ не и днес. Избирателите навикнѣха на всѣкаквитѣ обѣщания, отъ които никоје е испълнила опозицията, когато е била на властъ, а даже и да е искала такъ не би могла да ги испълни, защото съ биле неиспълнили. Съ тата агитация, која прави „Н. Права“ съ публикуването на това възвание, повечето си врѣди, защото не се намѣрватъ днес вече хора, които да вѣрватъ подобни дивотии. Не само днешните, и които пада би биле министри, не можехъ да прѣдотвратятъ минжлодишините нещасти, които постѣдваха отъ наводненията и непрѣкъснатите дъждове. Ако нашите министри не бѣхъ касметлии хора, ами министрите въ другите държави и тѣ ли не бѣхъ касметлии? Знае се, че тѣзи бѣдствия бѣхъ общи; тѣ постигахъ не само насъ, и по голѣмата част отъ Европа.

Засрамѣте се отъ дѣлата си вѣй, гладници за властъ, стига се сѣли този развратъ съ агитациите! Помислете, че съ този си начинъ на дѣйствие вѣй прѣставлявате народа ни прѣдъ вѣнчния свѣтъ за збирщина отъ диваци, които още не разбираятъ своите обязаности и права, които имъ гарантира основния законъ въ страната ни и прѣстанѣте да пакостите на отечест-

вото си! Съ такива низки и подли срѣдства не се печели народното довѣрие, а съ дѣла, а възпитѣ дѣла отъ 1887 година се помниятъ и никакъ нѣма да си нахлузи на врата вторично единъ хумотъ, като онози отъ врѣмето на сопаджилька и торбопѣсъчието.

МѢСТНИ НОВИНИ

Както съобщихме въ миниатюрния брой на вѣстника си Плѣвенското Поборническо-Опълченско Дружество, отпразнува на 11 т. м. своя празникъ, съгласно програмата, публикувана въ брой 30-и на вѣстника ни.

Всички опълченци бѣхъ събрани още въ 7 часа въ градската градина. Седем души отъ тяхъ бѣхъ облечени въ униформа.

Въ 7 1/2 часътъ и седмината се отправихъ за домътъ на Прѣдѣдателя на Дружеството г-на Д. Желѣзаровъ, отъ гдѣто взѣхъ знамето и се върнѣхъ въ градината при другите опълченци. Военната музика при вида на знамето иззвирала български химнъ „Шуми Марица“. Слѣдъ това всички опълченци се наредихъ слѣдъ знамето въ редъ и се отправихъ за църквата на чело съ военната музика.

Двама опълченци облечени въ униформа, слѣдъ знамето носихъ портрета на Него Императорско Величество Александър II, нашия освободител, други двама, също облечени въ униформа, носихъ единъ единъ портретъ отъ битката на Шипка, станала на днешния денъ прѣди 21 година. И двата портрета бѣхъ обкичени съ вѣнци. Слѣдъ тяхъ вървѣхъ останахъ опълченци.

Шествието минѣ прѣзъ главната улица. Въ църква слѣдъ Божественната литургия се отслужи панахида за упокоение душите на падналите, а слѣдъ това шествието се отправи за памятника по реда указанъ въ обявленето, на молебенъ. Слѣдъ свѣршването на молебена опълченецъ г-нъ Катровъ, Директоръ на Плѣвенски затворъ, държа една рѣч, въ която описа какъ мѣжду всички съ били българетъ—опълченци за запазване на Шипченския височини и какъ съ били похвалени, както отъ рускии офицери, така и отъ Царя Освободителя за геройската защита на Шипка. Слѣдъ него говори Христо Цвѣтковъ, контролъръ при мѣстното ковчежничество, приближително слѣдующето:

Той каза, че 11 Августъ спрѣ ужасътъ, които Сюлейманъ паша искаше да хвѣрли въ цѣла сѣверна България и да се повтори тържествата на Батацъ, Перущица и Панегюрище. На 11 Августъ Българските опълченци си испълниха длѣжността къмъ отечеството. На днешния денъ, прѣди 21 година, всички се увѣриха въ храбростта на Българина, и въ това че той е достоенъ потомецъ на свойте доблѣстни предѣди Крума, Асѣна, Симеона и пр. славни български царе; всички признаха, че Българина умѣе да се бие за свободата на своето отечество и да мрѣ

кенитъ, всичкото бѣше обгърнато отъ пламъци, срѣдъ които нарѣдко се виждаше пожарникъ. Трѣсъкътъ, шумътъ, викътъ на народа — всичко се сливаше въ единъ безпорядъченъ шумъ.

Авдотия бѣше въ едно трѣскаво състояние. Краката ѝ се подкосяваха, но тѣлото ѝ прибѣгвала трѣпки. Всѣка минута се боеше да не падне. А дѣцата при кого ще останатъ? И тя съ страшно усилие прѣодолѣваше на своята слабостъ, стоеше и чакаше.

Прѣмина половина часъ, а Николаевна не се врѣшаше.

— Носи, тука, тука. Ето, това сѫ, ми се струва, нейните дѣца, командуваше сѫщия младъ человѣкъ.

— Но всичко се виждаше, че той вземаше дѣтско участие въ работата на пожарникарите. Лицето му бѣше покрито съ сажди и потъ, опънджахъ раскъсанъ, бѣлата му рубашка бѣше почернѣла.

— Истината каза, че не ще я пуштатъ, че се гласътъ на нѣкого изъ тѣлата. Виждъ, носи ж. Ей, носи ж тука, тука е пѣйното семейство, викнъ той, като виде пожарникаря, който носише на гърба си безчувственна жена.

Тази жена бѣше Николаевна.

Коснѣтъ ѝ бѣхъ опърлен, дрѣхътъ обгорѣл. Пожарникаря бѣроа ж. сложи до стѣната на къщата и побѣра да се врѣне назадъ.

— Защо сѫ ж. пускли? каза младия человѣкъ, като се обрѣща къмъ Авдотия, едвали не се е задушила, благодарение на пожарникаря, че ѝ спаси. Трѣбва да се отнесе отъ тука на нѣкъде. Тази, ми се струва, че е една отъ тѣзи, които ний ей сега изведохме отъ третия дворъ.

— Да, господарю, затича се, както се вижда, че спасява своето имущество, всичкото нейно имущество тамъ остана, отговори Авдотия.

— Зданието е цѣло и всичко, което се намѣрва вътре, ще бѫде запазено непокъжното, ще поставятъ

за своите народни правдини. Той много спрѣдливо каза, че празници, като днешните, трѣбва да бѫдатъ пътеводни звѣзи на мънъ и на потомството имъ. Дѣйствително, тѣ сѫ явихъ за такива, понеже тѣ родиха 7 Ноември, побѣдата при Сливница, Пиротъ и Драгоманъ. Послѣ говори за тридневниятъ бой на опълченците, въ който хилядитъ врагове се разбихъ: за продължителни гладъ и жажда, исказа що този денъ да бѫде единъ отъ първите празници по нашето политическо освобождение. Въ сѫщата смисъл се исказа и Г-нъ Ив. Ив. Доковъ прѣ Окръжното Управление, когото поднасяше поздравленията на опълченците на Г-на Плѣвенски Окръпител.

Като свѣршваше рѣчта си г-нъ Цвѣтковъ каза, че празници, като днешните, не бива да се забравятъ, понеже тѣ сѫ празници не само на миналото, но и на бѫдещето и нека да се възбудуваваме при всѣко народно дѣло отъ примѣритъ и идентъ на борците за нашето освобождение и тѣхната памет да живѣе винаги въ сърдата ни; а не да се отнасяме студено къмъ празници отъ подобенъ родъ, както сме правили досега. Рѣчта на г-нъ Цвѣтковъ бѣше много умѣстна за случая и тя допълни голѣмото тѣржество на този славенъ за настъ денъ.

На послѣдъкъ синътъ на опълченца С. Мутафчиевъ, ученикъ отъ IV кл. на Плѣвенското V класно училище, издекламира стихотворението: „Шипка“ съ нуждните жестове и интонации. Както рѣчъ, така и декламацията произведоха нуждното впечатление на слушателите.

Слѣдъ свѣршанието на молебна всички опълченци направихъ овация на г-на Кмета, на г-на Управителя и на командантското управление; слѣдъ това отидоха въ градската градина, гдѣто бѣше пригответа закуска.

Тукъ се изиграха едно-две хора и слѣдъ тоя за споменъ всички опълченци се фотографираха.

Отпразнуването на този денъ, който има значение въ нашата история; денъ въ който една шепа храбри български синове устоихъ срѣщу безбройните турски пълчища и запазихъ позициите си, а заедно съ това дадоха възможност на руските войски да се съсрѣдоточятъ, за да се нанесе рѣшителенъ ударъ на Сюлеймановите орди, се отпразнува най-тѣржествено. Гражданите удостоихъ съ присъствието си, както панаходата, така и молебна; това показва че всички оцѣняватъ жъртвата, която тѣзи български синове съ принесли на олтаря за освобождението на братята си отъ петь-вѣковното турско рабство; че изъ костите и на тѣхните другари, които се роспражихъ по скалите и полетата на Балкана изникнаха свободата, на която се днесъ раздаме; че отъ кръвта на тия рѣшителни момци, които самоволно се обрекоха на смъртъ, съ която оросихъ долините и полетата на Тунджа, изгря първата заря за нашата независимост и свобода.

Това съзнание у народа е утѣшително, то показва, че нашъ народъ умѣе да упѣнява за

часовий — успокойте ж., прибави той, и отново трѣгахъ къмъ мѣстото на пожара.

Авдотия възвѣрихъ въ чувства Николаевна и като узна, че не далечъ отъ тука живѣе нейна знакома при Обуховски мостъ, събра дѣцата и съ помошъта на нѣкого отъ зрителите, които стоеха тукъ, благополучно ѝ заведе при знакомата ѝ.

Тази знакома бѣше перачка, тя заемаше въ долния етажъ топло и сухо помѣщение. Праскева (така ѝ наричахъ) на частътъ остави Николаевна на своята постелка и даде ѝ да пие чай. Съ дѣцата се зае нейната дѣщеря, момиче на двадесетъ години. Като настани Николаевна и дѣцата ѝ, Авдотия почувствува такава слабостъ, безсиле, що едва се държи на крака, почти да трепере силно. Почти готова да изгуби съзнанието, тя намѣри единъ файтонджа, комуто поръчала да ѝ заведе при знакомата ѝ.

София Петровна постигъ този пожаръ болѣдува около две недѣли. Всѣкой денъ въ време на нейната болѣсть отъ Олшини дохоядъ да узнава за нейното здравие. Нѣколко пъти сама Анина Николаевна дохояда, като оставяше своя болентъ мѣжъ на грижитъ на милосердните сестри.

Петър Сергеевичъ се поправяше, той вече ставаше отъ постилката и се разхождаше изъ стаята си. Колкото повече силите му се въстановявахъ, толко се повече тѣгата го налагаше. Той не можеше безъ сълзи да слуша дѣтските гласове, най малките спомени за Нина, найните играчки, кърчики прѣдизвикващи, въ него чувства на отчаяние. По поръката на Доктора никакъ не му говорише за Нина; нѣ за това пѣкъ той самъ говорише безъ да мълчи, като си спомняше найните милквания, игри и рассказващие слушили животъ.

Всички играчки, всички предмети, които би-

ПОДЛИСТНИКЪ

По жгли (кюшетата) и избитѣ

(Продължение отъ брой 30.)

— Ей, кой вика тукъ? Тука момчета, слѣдъ мене, изведижъ се чу мѣжъ гласъ. Тука, Тука!

И всички видѣхъ, какъ по гредите, кирчица и всѣкаквитѣ кюшети, крачеше единъ младъ человѣкъ и слѣдъ него още нѣколко.

— Господи, спаси си, викахъ нещастните!

— О, вѣй сте много, а може и тамъ още нѣкой да е останялъ?

— Не, Господи, всички, всички сме тукъ!

— Хайде, който може да вѣри самъ, а ний ще прѣнесемъ дѣцата. Хайде момчета, земайте по дѣвѣ, а, ако можете и по три, колкото можете. Ето така: сега всички слѣдъ мене, по смѣло, иначе вратата скоро ще паднѣтъ.

Той бѣроа тури на плѣщите си едно момче, взе изъ ръцѣтъ на Авдотия Лиза, другарите му пѣкъ вѣжъ останахъ дѣца.

— Хайде, скоро слѣдъ мене, скомандува той и смѣло закрачи по димянците се греди.

Слѣдъ четвъртъ часъ всички стоеха на противоположната страна, вѣнъ отъ всѣка опасностъ. Николаевна остави своята дѣца при Авдотия и се хвѣрли къмъ пожара. Авдотия не успѣа да извика и ѝ спрѣ когато Николаевна исчезна изъ тѣлата.

— По всѣка вѣроятностъ тя се затича въ квартирана си да спасява своето имущество, съ отчаяние си говорише Авдотия.

— Не плаши се, нѣма да ѝ пуснатъ тамъ хладно к

слугитъ. Независимо отъ това празнуването на такива празници има възпитателно значение и за възрастящето поколение, запото, колкото по-вече нашият народъ слави подобни памятни дни, които също свързани съ историята на нашето политическо освобождение, толкова повече назидателни примери ще даде за възпитанието на бъдещите поколения въ любов към отечеството и за запазването на неговата независимост.

При това не можемъ да не отбележимъ и обстоятелството, което твърдѣ ярко се хвърля въ очи — че и самото отпразнуване се испълни точно по предначертаната отъ по-рано программа.

— Болестта „Шапъ“ която се появи най-напредъ въ Южна България, както по едрия така и по дребния добитъкъ, е взела големи размѣри не само въ Южна България, нѣ и въ С. България, особено въ Пловдивско. Нѣма село, гдѣто добичетата да не съжаляватъ тази болест. При всичко че се взематъ най-бързи и цѣлесъобразни мѣрки отъ Г-нъ Ветеринарния лѣкаръ за прекратяванието на тази болестъ, обаче болестта продължава да върлува. Едно е утѣшително, че нѣма смъртни случаи.

Понеже тази болестъ върлува изъ цѣла България, Министерството на Търговията и Земедѣлието е рѣшило да увѣлечи временно ветеринарния персоналъ, за да може да се спомогне да се запазе поне здравия добитъ отъ заразата. За тая цѣль, както и за набавянето на нуждните лечебни срѣдства съ княжески указъ е отпустихъ на распореждане на казаното Министерство свърхсметенъ кредитъ отъ 5,000 лева.

За да може да се прекрати тази болестъ, необходимо е да се отдѣли здравия добитъкъ отъ заразения. Нашите скотовъдци много лоше правятъ, гдѣто не взематъ въ внимание наставленията, да отдѣлятъ здравия добитъкъ отъ болния и да го хранятъ по отдѣлно. Тази немарливост и незачитание даваниетъ въ такива случаи наставления отъ ветеринарните лѣкарни, съ причината, гдѣто болестта не може не само да се прекрати, нѣ и да взема и по широки размѣри. Много скотовъдци даже сами заразяватъ и здравите добитъци, за да боледуватъ всички единовременно, вмѣсто да ги предпазватъ. Това е една лоша мѣрка, нѣ за сѫжаление, тя се практикува твърдѣ често.

— Ветеринарни распореждания. Понеже болестта чума по добитака се е появила въ Крълесийския окръгъ, въ с. Чакалий, и е взела големи размѣри въ Четалджанско, то се забранява и вносътъ на какъвъ и да е добитъкъ, произведената му и вѣщъ, оказани въ чл. 35 буквитъ б, в и г отъ закона за Санитарно-Ветеринарната полиция. Предписано е на пограничните ветеринарни власти близо до Крълесие да се съобразяватъ и съ чл. чл. 36 и 37 отъ същия законъ. Неиспълнителите на това распорѣждание съ лично отговорни и ще бѫдатъстрого наказани.

в. „М.“

— Разбойника Коци Ниновъ, за когото съб-

щихме миниля (ЗО) брой на вѣстника си, че избѣга отъ Пловдивския затворъ, не е вече между живите. Честъта за неговото убийство се дължи пакъ на Луковитския окръгъ. началникъ Г-нъ Георги Илиевъ, който минилята година издири и самъ убийци на Цвѣтко Вълковъ отъ с. Лопѣнъ, Тетевенска околия. Кой каквото ще, може да каже, нѣ никой не може да отрѣче факта, че началника Илиевъ не е распорѣдителъ. Двама убийци улавя въ растояние на мѣсецъ врѣме — Наумъ Поповъ, бившия стамболовски кметъ, ковчежникъ и народенъ представителъ и Коци Ниновъ. Първия избѣгъ изъ рѣкѣ на Самоковския и Ихтиманския окръгъ, началици, а вторият отъ затвора и двамата, благодарение распорѣдителността на Луковитския окръгъ, началникъ, бидохъ уловени отъ Луковитската полиция.

Слѣдъ избѣгванието отъ затвора, Коци Ниновъ е отишъл и се скрилъ въ гората между Тодоричени и Дѣрманци. Гората е мѣчно проходна и цѣлото пространство почти между двѣтия села е залѣсано съ такава гора. Отъ тука той поръчалъ на шурика си, 18 годишно момче, да му занесе една пушка, патрони и едни царуви. По рано се бѣше явилъ на едно 12 годишно дѣтище. Шурека му сѫщата сутринъ е ходилъ при него. За прѣбиванието на Коци Ниновъ въ тази гора е било донесено на Луковитския окръгъ, началникъ, който, слѣдъ като распорѣдилъ за искаране потери отъ околните села, самъ, воглавявъ на полицейската стража, се отправилъ да рѣководи улавянето на разбойника. Гората, гдѣто се е криелъ Коци и е очаквалъ за поръчанието отъ него нѣщата е била заобиколена отъ потерията. Слѣдъ това се е почилъ тѣрсението. По едно врѣме се чулъ гласъ: „ето го! дрѣжте го!“ Въ това врѣме Коци се спусналъ да бѣга, обаче билъ уловенъ отъ коний старши стражаръ Вутаковъ, стражаря Ц. Хинковъ и Тодориченския кметъ и поваленъ на земята. Почилъ се борба, въ която побѣдителъ излѣзълъ пакъ Коци, благодарение на извѣрѣдната си сила и на едно малко ножче, съ което посѣгалъ да прободе и тримата. Той не само се освободилъ отъ рѣкѣ имъ, но успѣлъ да истигълъ шашката на стражара, за да се брани. Въ това врѣме много отъ потераджийте се оплашили и почнали да бѣгатъ, но околийски началникъ ги ободрилъ, и когато Коци почилъ на ново да бѣга, нѣколко вистрѣла се дали по заповѣдъ на началника, отъ който три го ранили и турили край на живота на този толкова опасенъ разбойникъ Коци Ниновъ, отъ когото, слѣдъ избѣгванието му отъ затвора, бѣхъ потрѣбърили околните села — Бѣленичево, Петревене, Джебене и Дѣрманци.

Тѣлото му е било запазено на мястото, докѣто се е получило разрешение отъ г-на Прокурора при Пловдивския окръгъ, за да се погребе. Когато това разрешение се е получило, тѣлото на убития Коци Ниновъ е било прѣдадено на родителите му, за да го погребатъ. Така се свърши живота на този разбойникъ, който прѣди още

петъ дена погребали поврѣдената въ ума, а бабичката отвѣли въ болницата.

— Какъ се мѣчи бѣдната Стефанида Василевна, расказваша раскривената Лизавета — всички се наплахахме, като ѝ гледахме. При свѣршката на живота си, тя се поправи, акъла и се взвѣрихъ, утѣшаваше майка си, мѣлъше ѝ да му пиши, че го прощава — Господъ да му помога. Щомъ почилъ да палиятъ огъня — и ти прѣдаде Богу духътъ си, и тихо, тихо, че даже нито единъ пътъ охихъ, като че заспа, а лицето ѝ бѣше така весело, като че се усмихваше.... Когато ѝ погребахъ, едва удрѣхъ майка ѝ — искаше все да се хвѣрля въ гроба. Като се вѣрхїхме отъ погребението бабичката като падъкъ на постелката на Стефанида Василевна, та са и останахъ, като мъртва, едва мѣлъ свѣстихъ, прѣзъ нощта ѝ втресе, а на утринта ѝ отведохме въ Петроавловската болница.

За сега нѣма никаква надѣжда, ако не днесъ, то утѣшъ ще почине.... прѣстанка и да говори.

Дѣвѣтъ жени се прѣкърстиха.

— Неговата свѣта воля, нека бѫде, каза Авдотия. А ти сега кѫдѣ живѣшъ?

— Все тамъ горѣ, при имущество, отговори Лизавета, — а ти пакъ ли у Агафия?

— Да.

Тѣ се раздѣлихъ: Лизавета отиде на дюгеня, а Авдотия влѣзе въ кѫщата. Тежъкъ, влагенъ въздухъ ѹди удари въ лицето, когато тя отвори вратата на избага.

Въ първата стая, при пещъта, седѣше една бабичка, и нѣщо єдъшѣ; около нея на единъ съндицъ се помѣщаваше една дѣвница на около 17 години съ гребенче на главата, която єдъшѣ съмѣна отъ слънчогледъ

— А, дойде, извика Матренъ, като видѣ Авдотия че се подава изъ другата стая, — знаемъ ние твоите тайни съ Агафия; съ нищо ти не може да ти помогне въ тази работа, а знаешъ.... — А ти, или кой? сърди-

да избѣгне, се бѣше заканвалъ да избие всички свидѣтели по цѣлото, по което го осъдили на смъртъ, и слѣдъ това да избѣга въ Ромъния. Той не можа да испълни своите заканвания, но ако съ бѣше снабдилъ съ оружие, за вѣрвание бѣше, че ѹди да умрѣтъ нѣкого, толко съ повече, че по своята рѣшителност и разбойничество, той е извѣстенъ въ цѣлата околностъ.

Най-голѣмо съдѣйствие за улавянето на този разбойникъ съ указали: Петровенскиятъ кметъ Ив. Петровъ, Тодориченскиятъ кметъ Ив. Босоловъ, а отъ стражарите съ се отличили конний старши Ив. Вутаковъ и младши конни Ц. Хинковъ, а най-голѣматата честъ се пада на окръгъ началникъ Г. Илиевъ, който, осъдиъ че е взель мѣрки, но лично самъ е рѣководилъ улавянето на разбойника. Хвала му!

— Спорѣдъ помѣстеното въ настоящия брой обявление отъ Дирекцията на Пловдивското окръгъ V-классно училище, записването на учениците и произвѣжданието на поправителните испити ѹди починаха на 25 того и ѹди продължаватъ до 31 включително. Спорѣдъ второ едно обявление се гижида, че дирекцията на училището ѹди приложи правилника за ученическите квартири, спорѣдъ които — никой страненъ ученикъ не ѹди има право да живѣе въ квартира, която не ѹди удобрена отъ дирекцията.

— Пристигнали съ въ града ни петъ души офицери отъ италианския генераленъ щабъ за разглеждане позициите отъ врѣмето на освободителната война. При господата Италианскиятъ офицери е атапиранъ капитана отъ нашата артилерия — Нерезовъ.

— Откомандирована е отъ мястото Дѣвически IV-кл. училище основната учителка Брусеева и отъ Луковитското III-кл. — учителите Сливковъ и Христовъ.

— Я. Забуновъ Дир. на В. Зем. училище въ градътъ ни замина въ отпуска.

— Г-нъ Дръ. Хазмановъ, който бѣ въ Цариградъ по службени работи се е завърналъ.

— Изобилие на дини. Тази година ѹди се запомни по изобилието си на динитъ. Нашия градъ е просто новодненъ съ дини, когато пакъ гроздите нѣма никакво.

— Бой отъ който посрѣдъвало смърть. Прѣдъ нѣколко дни Хр. Константиновъ отъ Пловдивъ, живущъ отъ години въ Пловдивъ, заселилъ по неволя отъ Стамболовата полиция, утишелъ въ с. Махлата, заедно съ други момчета въ отишъл на сѣдѣнка, ако и жененъ. Види се той да е билъ здѣ поставенъ прѣдъ Махленченитъ, защото по напредъ билъ заловенъ въ донжуански походения съ едно момиче, всѣдѣствие; види се, на това билъ хванатъ отъ нѣколко души и битъ до толкова злѣ, ѹди слѣдъ нѣкой денъ се помина въ болницата. Убийците се хванати, вѣрваме че скоро ѹди бѫдатъ и наказани. Случка, колкото куриозна, толкова и печална, защото отъ една необмислена работа сега ѹди страдатъ нѣколко души, единъ отъ които е мъртавъ. Мъстото

то извикъхъ хазайката, като слизаше отъ кревата си и отиваше да срѣщне Авдотия.

— Азъ? ако не азъ сама, то азъ имамъ такъвъ човѣкъ, който отъ единото ухо влиза, а отъ другото излиза:

— Този човѣкъ да не е твоя Васка, се усмихъ Агафия.

— Макаръ и Васка да е? сърдито отговори Матренъ, а той, каквото искашъ ѹди направи: отъ дъното на морето ѹди го досгави; у дявола подъ музуната ѹди го извали!

Въ стаята се счу задруженъ смѣхъ.

— Виждъ, какъ ѝ поздравляватъ, извикъ единъ чизмаръ, който чистѣше единъ чизми.

Въ това врѣме вратитъ се разтворихъ изведенъ и въ стаята влѣзе единъ младъ господинъ.

— Ето ме и мене! викъхъ той.

— Шо е това? Кому съмъ потрѣбенъ? каза той и въ минутата легихъ на пейката.

Авдотия го погледи. Той бѣше още младъ господинъ съ малки мустачки, съ малка жълтенкова брадичка и съ необикновено бистри черни очи, които минавахъ отъ прѣдметъ на прѣдметъ. Той имаше низъкъ рѣстъ и грозенъ до невѣзможностъ. Всичката му фигура, като че бѣше налѣта съ живакъ: нито минута той можеше да седи на едно място.

— Уфъ, какъ се забавихъ, даже и въ потъ ме хвѣрли? каза той като погледи сплетението си косми. — Кому съмъ нуженъ, казвай, викъхъ той. Васка всичко ѹди направи!

Колко пакъ въ продължение на своето прѣбиване у Агафия е виждала тя Васка, нѣ такъвъ пъргавъ, живъ, енергиченъ, прѣдприемчивъ, никога не го виждала.

— Защо си вперила въ мене така очи? каза той, като се обрѣхъ къмъ Авдотия.

— Азъ така... веселъ си днесъ, никога така не съмъ те виждала.

(Слѣдва)

му е тукъ да споменеме, че нѣколко празноскици, хора бездѣлници пуштат слухове, че Константиновъ билъ убитъ, защото ходилъ въ селото по избори. Даже и адвоката Кръстановъ ималъ смѣлостта да указва на хора, които се ползватъ съ честь и уважение въ селото. Слѣдствието ще раскрие всичката тази донжуанска история, както и онѣзи долнокачествени интриги, които сѫ достояние на писачите на онѣзи телеграмми и анонимни писма, които Кръстановъ и Хесапчиевъ сѫ показвали предъ хора. Прокурорството не ще направи злѣ, ако хванати и тѣзи доиници за ушитъ и ги поиспят, отгдѣ знахатъ и какви доказателства иматъ защитниците на Коци Ниновъ които му продадоха имота за възнаграждение.

— Професоръ Густавъ Вайгандъ, ненадѣйно тѣзи дни е присигналъ въ гр. Видинъ, гдѣто е билъ посрѣдникъ най-тѣржество отъ Видинчани. Вайгандъ е германецъ, и, ако е спечалилъ симпатитъ на всички българи, то е благодарение на учень труда за македонските българи. Срѣщата е била дѣйствително блѣскуча. Испратенъ за Калофатъ съ воена музика и цѣлия г. Видинъ Справѣдливитъ и учени хора, които служатъ на истината и правдата, всѣкога се възнаграждаватъ отъ народа. Видинчани като признаватъ заслугите на славния учень германецъ, отдали сѫ му и нужната честь.

— По главната улица, около окр. Управление отъ нѣкой денъ се е напълнило съ гжки отъ Вѣришката маѣла. Мислимъ, че не ще биде злѣ притежателите имъ да ги прибератъ отъ улиците; само въ селата се допуска това.

ОБЯВЛЕНИЯ.

СТУДЕНТЪ

Слѣдвалъ 2 години по педагогията тѣрси да подгответъ слаби ученици за повторителни испити по всички предмети.

Споразумение въ книга на К. Т. Мотовчиевъ.

2—155—2

Обявление

№ 355

Дирекцията на Плѣвенското Окр. V класно училище извѣстява, че записването на ученици за прѣзъ учебната 1898/99 год. ще почне отъ 25-ий Августъ т. г. и ще трае да 31 сѫщій.

Повторителните испити ще се производятъ отъ 25 до 31 Августъ

По Езиците и математика ще има и устни и писменни испити.

При записването учениците ще съблудяватъ;

1) Ученици, които постъпватъ отъ IV отдѣление въ I класъ ще представятъ при записването си a) училищно свидѣтелство, b) кръщено свидѣтелство и c) свидѣтелство за вакциниране.

2) Заможните ученици внасятъ при записването си за трети класъ 8 лв. училищна такса, а за IV и V класове 12 лева.

3) Освобождение отъ училищна такса става по заявление, съ приложение свидѣтелство за бѣдност, потвърдено отъ надлѣжните административни власти.

гр. Плѣвенъ, 8 Августъ 1898 год.

1—3

Отъ дирекцията.

Обявление

№ 354

Дирекцията на Плѣвенското Окр. V класно училище, като извѣстява, че външните ученици ще приематъ само ако сѫ настанени въ квартири одобрени отъ дирекцията, съгласно правилника за ученическите квартири, моли да се земе предъ видъ.

1) Ония отъ жителите на града Плѣвенъ, които желаютъ да даватъ квартири подъ наемъ на ученици за прѣзъ идущата учебна 1898/99 г. да извѣстятъ въ дирекцията на училището най-късно до 18 Августъ, като означатъ: какъ ставатъ подъ наемъ, каква голѣмина имѣтъ ставатъ и колко имъ е наема.

Квартийтъ трѣбва да бѫдатъ хигиенически, удобни, да се освѣтяватъ и отопляватъ добре.

2) На никой ученикъ нѣма да се допустятъ да живѣе въ квартира не одобрена отъ дирекцията

г. Плѣвенъ, 8 Августъ 1898 год.

1—3

Отъ дирекцията

ПЛѢВЕНСКИ ГЛАСЪ

Подписаната Дирекция съ настоящето обявява официално увѣрения планъ на увѣдената на основание закона отъ 13/25 Декември 1897 год. „Класна Лотария на гр. София, гарантирана отъ Българското Княжество.“

Отъ плана може да се види, че спомѣнатата лотария се състои отъ 50000 лоза и 25000 печалби, распределени на 6 класа. Цѣната на един цѣлъ лозъ за всичките 6 класа възлиза на 115·20 лева златни; ще бѫдатъ издадени цѣли, половина, четвърть и осмини лозове.

Ще бѫдатъ назначавани отъ настъ главни колектори, ако желаехтъ, могатъ да получатъ отъ настъ по-подробните условия; но трѣбва да напомнимъ, че поръчките за най-малко 200 лоза трѣбва да ни бѫдатъ испратени най-късно до 22 Августъ т. г.

Дирекция на Класна Лотария на гр. София, гарантирана отъ Българското Княжество.

ПЛАНЪ

на

КЛАСНАТА ЛОТАРИЯ НА ГРАДЪ СОФИЯ ГАРАНТИРАНА ОТЪ БЪЛГАРСКОТО КЊАЖЕСТВО.

50,000 Лозове, 25,000 Печалби.

Първи класъ	Втори класъ	Трети класъ	Шести класъ
Вносе 10 лева златни (включително 2 лева канцелярски разноски и комиссия).	Вносе 14 лева златни (включително 2 лева канцелярски разноски и комиссия).	Вносе 23 лева златни (включително 3 лева канцелярски разноски и комиссия).	Вносе 16·20 лева златни (включително 2 л. 20 ст. канцелярски разноски и комиссия).
Тѣгление 10/22 Декември 1898 година.	Тѣгление 7/19 Януари 1899 година.	Тѣгление 3/15 и 4/16 Февруари 1899 година.	Тѣгление отъ 12/24 Април до 3/15 Май 1899 година

Печалби лева злат.

1 отъ 30,000	1 отъ 35,000	1 отъ 40,000
1 " 5,000	1 " 5,000	1 " 10,000
1 " 3,000	1 " 3,000	1 " 5,000
1 " 2,000	1 " 2,000	1 " 2,000
1 по 1000	1 по 1000	1 по 1000
5 " 500	5 " 500	5 " 2500
10 " 200	10 " 300	10 " 3000
1480 " 30	1480 " 60	1980 " 95
1500 печалби	89900	140300
	2000	251600

Голѣмата печалба въ най-щастливъ случаѣ:

ЗЛАТНИ 500,000 ЛЕВА

(петстотинъ хиляди)

Четвърти класъ

Вносе 29 лева златни (включително 3 лева канц. разноски и комиссия).	Вносе 23 лева златни (включително 3 лева канц. разноски и комиссия).
Тѣгление 26 Февруари и 10 Мартъ 1899 год.	Тѣгление 19/31 Мартъ 1899 г.

Печалби	леви златни	Печалби	леви златни
1 отъ	45,000	1 отъ	50,000
1 "	10,000	1 "	15,000
1 "	5,000	1 "	5,000
1 "	2,000	1 "	3,000
3 по	1000	6 по	1500
8 "	500	6 "	1000
5 "	300	4 "	570
1980 "	125	1980 "	144
2000 печалби	318000	2000	375400

ПРИХОДЪ.	РАВНОСЪТКА.	РАСХОДЪ.
50000 лозове I класъ по зл. лева 8	1500 печалби I класъ . . . златни лева 89900	
48500 " II " " 12	1500 " II " " " 140300	
47000 " III " " 20	2000 " III " " " 251600	
45000 " IV " " 26	2000 " IV " " " 318000	
43000 " V " " 20	2000 " V " " " 375400	
41000 " VI " " 14	16000 " VI " " (и една премия) 3350800	
	25000 печалби	Златни лева 4526000

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТЪ ПРИСТАВИ

№ 4217

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще се продава за публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующи недвижимъ имотъ находящъ се въ гр. Плѣвенъ а именно:

Една осма част отъ една къща III кварталъ съ двъръ 113 кв. м. оцѣнена за 500 лева.

Горниятъ имотъ принадлежи на Мария Гекова отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 518 л. лихвите и разноските по испытнителния листъ № 4941 на Плѣвенъ, гр. Мир. Сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки пристъпенъ денъ въ канцеларията ми.

г. Плѣвенъ 16 Юли 1898 г. Дѣло № 1788/97 г.

сѫд. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 2—2

№ 5092

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще се продава за публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующи недвижимъ имотъ находящъ се въ гр. Згалъвското землище а именно:

Половинъ отъ една нива цѣлата 22 дек. 2 ара, въ землището на с. Згалъвци въ мѣстността „Ормана“ оцѣнена за 30 лева. 2) Половинъ отъ една нива цѣлата 14 декара и 5 ара въ сѫщото землище мѣстността „Локвата“ оцѣнена за 30 лева. 3) Половинъ отъ една нива цѣлата 6 дек. въ сѫщото землище въ мѣстността „Старите лозия“ оцѣнена за 30 лева. 4) Половинъ отъ една нива цѣлата 16 дек. въ сѫщото землище мѣстността „Срѣщу припека“ оцѣнена за 35 л.

5) Половинъ отъ една нива цѣлата 13 дек. въ сѫщото землище мѣстността „Задъ ормана“ оцѣнена за 30 лева. 6) Половинъ от